

Колко години съмъ вървѣлъ не зная, ꙗма когато стигнахъ до онуй кладенче, дето е задъ моста, подъ орѣха, — нали го знаешъ, чедо, — и се огледахъ, видѣхъ че съмъ побѣлѣлъ. Когато влѣзохъ въ туй село, нашето де, кълбото се свърши. Бѣхъ уморенъ отъ дългия пжтъ, та седнахъ да си почина на единъ камъкъ. Че заръмолѣ дъждъ. Чакай, рекохъ, да си направя една кжща, да имамъ сушинка, додето чакамъ магарето. Направихъ тази кжща и отъ какъ съмъ я направилъ все до прозореца седя.

Малкиятъ го гледаше очудено.

— Дѣдо, истина ли е туй, дето го разправяшъ.

— Какъ да не е истина. Ами я да си подрѣмна, че отмалнѣхъ. Ти нали гледашъ навънъ. Щомъ като видишъ, че иде едно ангелче, повело едно бѣло магаре, бутни ме за рамото да стана.

Малкиятъ опрѣ чело на жама.

Навънъ прѣполѣха дребни снѣжинки.

А. Каралийчевъ

ЗИМА

Като перушинки бѣли
снѣгъ се низъ горитѣ стели:
свѣтли кръстчета, звездички —
кротки Божии очички.

А на клонче малка птичка,
сгушила се, самъ-самичка,
като че на сънъ тжжи:
Де си, пролѣтъ, я кажи!

Дим. Бабевъ